

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA EXPOSICIÓ DE PARIS.

Los diplomáticos ne fugen confosos y enlluernats;

pero en cambi hi van los pobles...
¡Visca la fraternitat!

D. MANUEL ANGELÓN.

o partit republicà històric de Barcelona que tantas y tant dolorosas perduas vé sufrint de un quant temps ensá, plora avuy la mort de un home eminent, honrat, inteligent, plé de nobles aspiracions y adornat de tant bellas qualitats de desinterés, abnegació y patriotisme, que ia desaparició de Angelón deixa en las filas del partit un buyt irreparable.

¿Qui no l' ha conegut, qui no l' ha admirat, á Barcelona, á Catalunya entera?

Era Angelón un literat ilustre, fecundo, correcte que havia abordat ab éxit la novela, 'l teatro y 'l periodisme: que havia dirigit ab gran inteligencia importantíssimas publicacions que havia contribuït com lo primer á la cultura intelectual del nostre poble.

Era també un advocat de mérit, defensor constant de causas honradas y dignas, y un financier actiu, laboriós, incansable, qual nom va unit á empresas de molt vol: realizadas en benefici dels interessos del país.

Era un home excelent, de un tracte distingit, de un caràcter bondados, volgut y estimat de totes quantas personas lo coneixían.

¡Quántas y quántas facultats atesorava, y quin equilibri en ellas!

No sols escribia com á gran literat y calculava com á home d' empresa, sino que també possehia 'l dó de la eloqüencia, fént gala fins en sas improvisacions, de una gran correcció de llenguatge y de una gran potencia de persuasió. Impossible escoltar á Angelón sense sentirse dominat, avassallat per aquell accent franch y simpálich, per aquella veu sempre al servey de las bonas causas.

Dintre de la política hauria pogut escalar altas posicions, pero no era ambiciós y ni un sol càrrech oficial desmenyá en sa vida pública. En cambi pel servey del partit no sabia dir que nó á la sollicitud de sos correligionaris, y malalt y tot desempenyava 'is que se li conferían ab exemp'ar interés. Aceptava 'l treball y fugia de la gloria, y dels beneficis.

Una llarga y cruel malaltia que no li arrancá may un crit de dolor, probá son temple acerat. La mort posá fi á sos sufriments, y al contemplarlo, per darrera vegada en 'lo Cementiri del Sud oest, ahont l' acompanyá una distingida y numerosa concurrència, pagantli 'l darrer tribut, vejem sas faccions tranquilas de home just, que s' abandona resignat á la mort, deixant darrera, seu molts ulls que 'l ploran y molts cors que celebran sas virtuts cívicas, y que no poden olvidar sos serveys y sos exemples.

La casa López ha perdut ab Angelón lo primer escriptor que li doná vida: la CAMPANA DE GRACIA un amich carinyós; lo partit republicà de Catalunya una gran figura.

En tots tres conceptes unim nostre dol al de sa desolada familia.

LA REDACCIÓ.

CRÓNICA.

CONSPIRACIONS.

o'm refereixo a n' en Ruiz Zorrilla que permaneceix a Paris tranquil y sossegat contemplant las maravellas acumuladas en la Exposició universal.

Al parlar de conspiracions vull indicar las que s' efectuan a Madrid, entre 'ls fusionistas, com si diguessen, a las barbas de D. Práxedes.

La cosa va seria.

Los homes de la fusió comensan a estar cansats, los uns de menjar, los demás de veure com los altres menjan. Y 'ls capitossos de la conjura se cridan a part, se reuneixen secretament, s' enrahonan a l' orelleta, van pels recóns del Congrés mitj embossats, y quan se topan se fan l'ullet y quan veuen a n' en Sagasta sonriuen per dessota de la capa.

¿Qué passa?

No hi ha que trencarse molt lo cap per veureho, y 's necessita roncar molt fort com ronca sempre D. Práxedes, per no comprendre que li están segant l' herba sota 'ls peus. Lo dia menos pensat se 'n anirà un cercol y las dolas de la bota fusionista cauran cada una pèl seu costat.

Las unas a la dreta; las altres a la esquerra.

Los elements que s' inclinan a las solucions reaccionarias, ab los conservadors; los elements que 's decantan a las solucions avansadas, ab los demòcratas.

En los actuals moments sols una resolució ferma y decidida podria conjurar los perills que 's presentan, y Sagasta 's mostra més fluix, més apàtic, més inconstant que may. Podria salvarse imposant grans economies, adoptant una política económica reparadora dels immensos desastres que sofreix lo país y 'ns trobèrem que tots los càlculs del ministre de Hisenda s' estrellan davant del caciquisme, que no permet lo menor sacrifici y desitja que continuï 'l despilbarro en totes las comarcas, en totes las poblacions d' Espanya, ahont lo caciquisme impera, qu' es per tot arreu.

Li quedaria encare un altre medi y seria alsar per damunt de tot lo programa de las reformas democráticas, compendiadas en lo projecte de sufragi universal, y succeheix que 'l sufragi universal, a despit de las promesas fetas, no 's discuteix y va aplasantse de dia en dia, ab una excusa ó altra.

Los conservadors cridan y D. Práxedes se desfà per calmarlos. Gridan los demòcratas y 'ls enganya.

Francament, aixó ja no pot continuar: ó ab la reacció ó ab la llibertat. La malaltia es massa aguda y no 's cura ab panyos calents.

¿De qué 's refiará en Sagasta pera sortir de un compromís tan apremiant?

De lo que s' ha refiat sempre: de la sort, del acás, de la fortuna... en fi, de sa bona estrella.

Pero, desde ara li dihém y no ho perdi de vista: ab la seva bona estrella hi ha jugat massa, y 'ls que no tenen més esperansa que la seva bona estrella, arriba un moment que moren estrellats.

CAMPANYA RELIGIOSA.

Molt m' ha xocat un dels acorts del Congrés catòlich de Madrid, encaminat a establir en totes las diòcessis una junta de lletrats disposta a procedir criminalment contra 'ls atachs que certas publicacions dirigeixen a las personas religiosas.

Enhorabona que 's crehin aquestas juntas.

Pero ans que tot precisa tenir en compte una cosa, y es averiguar previament si 'ls actes de las personas religiosas atacadas son dignes ó no son dignes de censura.

Perque corra per aquest mon cada capella que 'l que menos se figura que la sotana es un escut que 'l preserva de las responsabilitats consignadas en lo Còdich penal, y hasta en lo Còdich de las bonas costums. Hi ha sacerdot que no puja a la trona sinó per mossegar a tort y a dret a personas ó institucions tan respectables com pujan serho las personas y las institucions religiosas. N' hi ha que portan una vida tan especial, que son l' escàndol dels pobles als quals haurian d' edificar ab una conducta prudent y honesta. N' hi ha, en fi, que converteixen son sagrat ministeri en una explotació iniqua exercida a expensas de las conciencias timoratas.

¿Desitjan los Congressistas catòlics que totes aquestas transgressions quedin impunes, y es per aixó que amenassan a la premsa ab la constitució de las Juntas de lletrats catòlics, encarregats de perseguir als periodistas que ataquen y censuren tals escàndols?

En aquest cas no se sortiran ab la seva.

Perque davant de las Juntas de lletrats se formaran per tot arreu Juntas de personas honradas, ab l' idea de perseguir tots los abusos del clero... Y allà veurém qui correrà més: los homes de sotana ó 'ls homes de pantalons.

UNA PELEGRINACIÓ.

Los pelegrins que han anat a Montserrat, com cada any, en l' època primaveral, quan l' herba fresca està dihent: «¡Menjtem!» lo qu' es aquesta vegada, no han sapigut amagar las unglas, y han dit clarament lo que volen, lo que pretenen, lo que desitjan, lo que ansian.

Los pelegrins, poch refiats de que las sevas oracions y pregarias poguessen arribar al cel, duyan com a joquina un canonet d' artilleria per fer salvas. Y ¡salva va, salva ve!... ¡Cóm s' enardia 'l cor de llop de aquelles ovellas, que de tals no tenen més que la pell, al estrèpit de las canonadas retronant per las concavitats de la montanya y al olor excitant de la pólvora!

Una pelegrinació ab acompanyament de canonadas era lo que 'ns faltava veure.

Aixís se compren que s' enarbolessin, fins al extrém de cridar a tot estrop: «¡Viva el Papa rey!...» y fins «¡Viva la Inquisición!...» y altres animaladas pèl estil que sols se comprenen en un moment de borratxera... espiritual.

No es possible oposarse a las pelegrinacions, que son actes licits dintre de un sistema liberal, y molt menos quan los mateixos pelegrins s' encarregan de galejar, de tal manera que per tot arreu ahont passen sembla que vajan dihent:

—¡Mirin, senyors, mirin que 'n som d' estúpits!

P. K.

QUEST any, per saldar los pressupostos lo govern pensa vendre los boscos del Estat, las minas de Sal de Torrevieja y las de carbó de Asturias.

De lo qual resulta que 'l govern s' ho va venent tot per viure al dia.

Fins que no li quedi res.

Y llavors se vendrà las taulas y cadiras de las oficinas.

Ben mirat, per lo que serveixen...

L' emperador de Alemania visitarà la Exposició de Paris, de rigorós incògnit.

Bó es que 's vaja a convencers personalment dels grans progressos de un poble lliure, als vint anys de una catástrofe que li costà la perduda de la Alsacia y la Lorena.

Los arbres fins espurgats
posan una gran ufana
quan corre per lo seu tronch
la sava republicana.

Al Congrés se ha nomenat una comissió per dictaminar sobre 'l projecte de llei contra 'ls litigants de mala fé.

Si a Espanya hi hagués justícia, la primera persona que sofriria las conseqüencias de aquesta llei seria en Sagasta.

En lo plet del sufragi universal, al menos, no hi ha mala fé comparable ab la d' ell.

En la Exposició de Paris, la secció de Espanya es la més atrassada de totes.

Es de advertir que tot lo referent a la Exposició ha corregut a càrrech del Comité de Madrid.

Que com es natural, ha comensat per exposar una mostra de un determinat producte nacional en lo qual ningú 'ns pot fer la competencia.

Una mostra... de la dessidia espanyola.

Una numerosa comissió de la colonia italiana resident a Barcelona, dilluns visità al cònsul francés, entregantli un mensatge de felicitació al president de la República, Mr. Carnot.

¡Bè pèls italians!

A despit de las cábalas de una diplomacia desalmada é ingrata, los pobles, encare que parlin distint idioma s' entenen perfectament.

No está lluny lo dia de la fraternitat republicana entre totes las nacions de la terra.

Una de las proposicions del Congrés catòlich diu aixís: «Tots los catòlics deuen usar del dret escrit, pera restablir la llibertat é independència de la Iglesia y demanar als poders públics en nom de la opinió dels pobles catòlics, que ajudin en cas necessari, per medi de las armas, al restabliment del poder temporal.»

Per medi de las armas!... Com si las oracions ja no tinguessen cap virtut, ni la menor eficacia.

Y 's diuen adoradors de Jesucrist!... De aquell màrtir resignat, que conquistava las conciencias ab la humiltat y la resignació!...

¡Hipòcritas!... Si ells se trobessin camí del Calvari ab

la creu al coll, emplearian aquella creu com arma contundent contra 'ls seus butxins.

Y blasonarian de imitadors de Jesucrist.

¡Quinas grans festes s' han celebrat a Fransa ab motiu del primer centenari de la reunió dels Estats generals! Festes indescriptibles, a las quals s' ha associat lo poble francés en massa.

L' apoteosis triple de la pau, del treball y de la llibertat.

No han assistit a las mateixas ni reys, ni embaixadors de las potencias monárquicas.

Millor que millor, perque mentres la grandesa del poble republicà s' ha posat en evidencia, ha quedat patentat un fet important.

Aixó es: que certs personatjes ja no serveixen de res... ni de figuras decorativas.

Un sol fet desagradable vingué a perturbar momentàneament las expansions del poble francés.

Quan lo president de la República 's dirigia a Versalles, un subjecte disparà un revólver contra M. Carnot. La bala passà rossantli lo cap. Y ans de que pogués disparar lo segon tiro, sigué detingut per la multitud indignada, salvantlo la guardia del president de una mort segura.

L' autor del disparo alegà que no volia matar al president sinó cridarli l' atenció, per considerarse víctima de la miseria y de la injusticia.

S' anomena Perrin y es un intel·lis. Hi ha qui suposa que té las facultats mentals perturbadas.

De tots modos l' acte servi per acreditar y posar de relleu, las generals simpatias que gosa a Fransa l' ilustre president de la República.

Fa pochos días lo ciudatá benemérit, catalá ilustre y sagastí incondicional, va reunir als diputats provincials y a Corts que conta en lo número dels seus amichs, ademés de algunas altres personas afiliadas al seu bando.

Lloch de la reunió: las casas consistorials.

A pesar de que D. Francisco no ocupa la casa gran com a jefe dels fusionistas, sinó com a alcalde de Barcelona; y a pesar de que en la primera qualitat sosté 'l seu partit un cassino a la Plassa Real, ell, per darse tó, emplea per actes de partit un edifici qu' es propietat del poble de Barcelona.

Si al menos gressin d' esquena las estàtuas de Fivaller y de D. Jaume, no veurían aqueixas monstruositats.

CARTAS DE FORA — A Cerviá, població d' escàs vehinat de la provincia de Girona, enclavada en una comarca ahont predominan los elements carlistas, ha donat una nova proba de son proverbial esperit democràtic, celebrant una reunió a la qual assistí la gran majoria dels habitants y constituint ab lo concurs dels reunits un Comité republicà històric, adicte a la política de Castelar. Després de la constitució del Comité 's pronunciaren eloqüents discursos. L' exemple de Cerviá mereix esser seguit pèls elements republicans de tots los pobles de Catalunya.

Es escandalós lo que passa a Juneda ab lo repartó dels consums. Allà no 's té en compte la major ó menor riquesa dels contribuyents, ni si tenen més ó menos familia, sino si son amichs dels de l' olla ó adversaris d' ells. Las reclamacions entauladas contra tal abús, quedan desatesas, de manera que 'ls perjudicats no tenen més remey que acudir a la premsa per cridar l' atenció de las autoritats superiors de aquella provincia.

Lo rector de Sant Hilari Sacalm va tenir la barra de dir que las noyas que freqüentan los balls quan se casan ja saben lo perquè, com si al ball haguessen de perdre alguna cosa. Diu ademés que las que vulgan casarse vajan a trobarlo a n' ell, qu' ell ho arreglará tot. Es dir: lo tal rector voldria convertir la rectoria en una especie de agencia matrimonial. Es lo que faltava veure.

Per contraure mérits, un cert mestre de capella de Sant Feliu de Guixols ensenya a alguns noys de bonas cases cansons apropiadas pera fer la sarsuela titulada *El mes de Maria*. Y a fi de confeccionar los trajos dels xicots se reuneixen bon número de beatas batxilleras fent correr las estisoras més de lo que seria convenient a expensas dels que no van a la iglesia a enganyar ni a fer negoci. A las tals senyoras se 'ls pot donar un bon consell: «Ans de parlar de l' honra agena repassin la propia, puig de no ferho aixís no fora extrany que 'ls impios las hi apliquessen la pena del Talió.»

Joanet maco, vicari de Alella, en lloch d' ensenyar la doctrina als noys, s' entreté a dir mal del professor laich de la població, afirmant qu' es capàs de ferlo callar. Lo professor en vista d' aixó va retarlo a sostenir una discussió pública, y 'l vicari va ficarse la llengua... a la boca, dihent que aixó de retar fa molt criatura. Lo que fa criatura es amenassar de lluny y escorrers quan arriba l' hora d' ensenyar la cara. —Las monjas de la mateixa població fan cantar a las noyas los següents versos: «Al carrer de la Quisca—una escola n' hi ha—que 'n diuen escola laica—plena de dimonis—per fora y per dins—que 'ls venen a xavo—pèls porchs mallorquins.—Ab aquest model de discreció y de poesia no hi ha que dir si las noyas de Alella que freqüentan l' escola de las monjas sortiran ben entus-tradas.

BARULLO Y RELIGIÓ.

setas ben piadosas y recreés las candorosas orellas de la distingida y morigerada concurrencia de bisbes, sacerdotes, escolapios, seminaristas, nobles, señoras y demás familia.

Los días en que no més predicava en Pidal ó en Menéndez Pelayo, lo públich era bastant numerós, pero tot ab tot encare s' hi cabia. Al cap y al últim se tractava únicament de sentir unas quantas frases ben ditas, veure uns quants moviments de mans fets ab certa gracia... y agafar gana per dinar.

Pero predicant en Gayarre ja era un' altra cosa. ¡Ja ho crech! ¡Sentir un tenor que al teatro costa un duro! ¡Y allí de franch! ¡tira peixet!

Los católichs, que encara que no ho sembli son personas de gust... y aficionadas á gangas, van abocarse com un sol home—ó com una sola dona—al temple del Senyor, y sense respectar la santitat de la casa, van invadir lo local, passant per sobre de las consideracions y dels municipals que guardavan la porta.

Y com que d' arròs no n' hi ha per tots los que 'n volen y á las iglesias, per grans que sigan, no hi cab tothom, va omplirse de tal manera 'l temple, que al presentarse en Gayarre per fer la seva feyna, no va poguer entrar.

Y aquí del ordre y la compostura católica.

—¡Deixéulo passar!—cridavan los que ja eran á dins.
—¡No volém que passi!—replicavan los que eran á fora.
—¡Es que l' home ha de cantar!—exclamavan los primers.

—¡Es que no volém que canti!—responian los segóns.—Ja que nosaltres no l' podém sentir, que no 'l senti ningú.—

Lo resultat va ser que 'l gran tenor, en efecte, tingué de tornársen á casa, y que la gent que hi havia á la iglesia, després d' una arenga de 'n Pidal recomenatlos la cordura, va desfilir tota motxa cap al carrer, veyent desbaratada la funció.

¿Qué tal? ¿No es veritat qu' es bonich y edificant aquest motí dintre una iglesia?

En l' últim número deya jo que no sabia si 'l Congrés de católichs acabaria en una fonda. ¡Ben lluny estava de figurarme que per poch acaba en la casa de sócorro!

¡Los senyors católichs, los apóstols de las bonas formas y de la quietut, armant barullo! ¡Y ahónt! ¡já missa! ¡en un lloch de reculliment, de meditació, de penitencia!

Ja sé lo que 'm dirán, per taparme la boca:

—Es que ha de saber y entendre que ningú sab si 'ls que van moure aquesta saragata eran católichs. ¿Quí li diu á vosté que no eran personas sense creencias, que únicament anavan á la iglesia pera sentir cantar?—

Es la cansó de sempre. Una iglesia es plena: si tot va bé, los que omplan la iglesia son tots gent piadosa y católica; si hi ha algún xibarrí, es perque á missa també hi va gent escandalosa que no du altre propósit que desacreditar la religió.

Si lo de Madrid no hagués passat, los diaris del gremi l' endemá haurían dit:

«Ahir, ab assistencia d' un públich inmens que patentisa las católicas conviccions del nostre poble, tingué lloch la anunciada solemnitat, en la que en Gayarre... etc., etc.»

Pero com que hi va haver barullo, los periódichs clericals s' escapan per la tangent y diuen:

«Ahir, una colla de enemichs de la religió, van promoure un escándol, obligant á suspender la festa en la que Gayarre... etc., etc.»

La veritat, un' hom, davant de semblant confusió, s' troba sense sapiguer qué dir.

Y l' única conseqüencia que se 'n treu, es que anar á missa es molt exposat, perque si un no es católich poden judicarlo per tal y si ho es poden considerarlo com enemich de lo religió.

Ja tenia rahó aquell pare que deya al seu fill:
—Noy, no vasis á missa, que podrian pèndret per altre.
FANTASTICH

LA DOTZENA DE 'N MAÑÉ.

Lo vell director del Brusi es un prossista aixerit, un moderat de trastienda, un polemista atrevit, un catalá dels més hábils en escriure 'l castellá; pero en cambi té un defecte: no sab gens gens de contá!

L' altre dia, tal vegada pensant que ho faria bé, va embrancarse en unas sumas bastant difícils de fé. Nada menos que buscava trobá 'l número total dels espanyols que desitjan lo-sufragi universal.

No sé si va ferho ab llapis ó si ho va contá ab los dits; lo cert es que va fé uns comptes pasmosament divertits. ¿Quánts amants del tal sufragi dirian que va trobar? ¡Mitj milió? ¿cent mil? ¿cincuenta? ¡A vall! ja poden baixar. En la numerosa massa dels ciutadans espanyols,

apenas n' hi ha... ¡una dotzenal! ¿No es vritat que té bemols? ¡Dir que 'ls que volen y esperan lo sufragi desitjan no arriban siquiera á dotzel.. ¡dotzel.. ¡quina atrocitat!

Senyor director del Brusi, escolti, vinguis aquí: ¿cóm los ha fet aquests comptes per venirli á sortir així? ¿Cóm s' ho ha arreglat? ¿de quin modo ha fet l' averiguació dels amichs que té 'l sufragi, dels que 'l volen y 'ls que no? ¿Que anava de casa en casa reclamant lo nó ó lo sí? ¿Que escribia á las provincias demanant resposta aquí?

¿A tothom ha anat á veure? ¿á tothom ha interrogat? Si acás, sápigá que encare á mi no m' ha preguntat. Y jo, senyor veterano, si bé en rigor no soch ré, respecte á ser fill d' Espanya, ho soch igual que vosté.

Lo que hi ha es que al fé 'ls seus comptes ha anat tan atolondrat, que 'l descuyt que jo li acuso molts també li han observat. Al llegir la seva suma, vaig preguntá al meu barbé: —¿Li ha fet alguna consulta sobre aixó 'l senyor Mañé?— Y 'l barber va contestarme, entre sonrihent y enfadat, que 'l bon director del Brusi no l' havia consultat.

Hi seguit fent la pregunta al sastré, al meu sabater, als vehíns de prop de casa, á casi tot lo carrer y ni una sola persona ¡ni una sola n' he trobat! que m' haja dit.—En efecte, en Mañé m' ha consultat.—

¿Ho veu, simpátich diarista? ¿Cóm redimontri pot dí lo de la dotzena escassa si ha fet los comptes així? Que 'ls seus dotze amichs van contra del sufragi ja es segú: pero ¿y 'ls que jo li cito, digui, que no son ningú?

Dèu me 'n guart de propassarme fent sumas de mala fé per enganyá als que 'm llegeixen: aixó ho deixo per vosté. Pero casi li asseguro sense por de quedar mal, que 'l compte de la dotzena es un bunyol colossal.

Fundantme en aixó, l' invito á que quan tinga un moment, reclifiqui aquesta ofensa contra 'l vuyté manament. Fins li adméto una rebaixa, á expensas de la vritat: pero, home, ¡ni una dotzenal! ¡No sigui tan agarrat! ¿Que no sab que 'l dir mentidas es pecat, quan se fa exprés? Cóntho, cóntho ab més calma y veurá com son molts més.

C. GUMA.

os membres del Congrés católich, després de tantas sessions y tantíssims discursos se dedican ara á donar banquetes suculents... ab l' idea, sens dupte, de cobrar foras per llansarse á la conquista de Italia y regalarla al Papa.

¡Oh bocas privilegiadas que may esteu en vaga! ¡Quan no las ocupa un discurs contra la impietat, las ompla un suculent bisque d' ecrevisses!...

Y encare fan més los membres del Congrés católich. Actualment están organisant un concert que s' donará á Sant Francisco el Grande de Madrid, posantse 'l préu de la entrada á cinch pessetas.

Una vegada comensan á convertir las iglesias en teatros, no estaria mal que tenint la de San Francisco el Grande la forma rodona, acabessin per donarhi una corrida de toros.

Més de quatre prelats baixarian al redondel á fer la competencia á n' en Lagartijo.

¡Y aquéllas verónicas tan edificants que donarian ab las capas pluvials! ¡Vaja qu' es una idea aquesta que han de aprofitarla!

Ab una mica més los lladres donan una pinsada á la caixa del cabildo de la catedral de Cadiz.

Y ab motiu de aquesta intentona s' ha sabut que Cadiz, una ciutat decadent que vá perdent cada dia la seva importancia comercial, té un cabildo catedral que conserva en caixa la friolera de 40,000 duros.

La tendencia del clero sempre ha sigut la mateixa. Recullir diners, treureels de la circulació, y evitar aixis que corrent de má en ma donguin ocasió de pecar als fiels católichs.

Perque la riquesa ha sigut sempre la mare de tots los vicis... Per xo la gent de iglesia procura acapararla... perque si ells se senten tentats y cauhen, tenen sempre á dos passos lo purificador safreig de la confessió.

Lo ministre de Marina ha proposat al govern l' abandono de la colonia de Rio de Oro.

Verdaderament: no hi ha necessitat de que siguem tan rics.

Per riu d' or verdader ja 'ns basta 'l pressupost del ministeri de Marina.

Com á detall servirá un fet. Al arsenal del Ferrol s' está construhint un barco y se 'n está armant un altre, feyna que fa molt temps que dura, y durará tot lo possible.

Ara bé ¿quánts empleats dirian que té l' Estat per intervenir y portar los comptes de aquests dos barcos? ¿Deu? ¿Vint? ¿Trenta? ¿Quaranta? ¿Cinquanta? Vaja, no, encare no s' hi afinan.

L' Estat sosté per aquestas operacions 255 empleats, que cobran de sou uns dos milions de rals.

Casi puja més lo personal per portar los comptes que 'l que s' dedica á construhir los barcos.

Lo despilfarro 'ns assola: es la corrent que domina... ¡Vegin si cap més marina pot competi' ab la espanyola!

Una frase del periódich de Rochefort, que val la pena de consignarse:

«Boulangier, despullat del seu uniforme no es més que un maniqui.»

Al últim sembla que 'l coneixen. Es en efecte un ninot.

Y lo més trist es que 'ls jesuitas s' encarregan de ferlo ballar.

Diu el Bobo de Coria: «El marqués de Olérdola convocará solemnemente al partido fusionista de Barcelona.»

¡Solemnement! Francament: l' adverbi passa de ralla, que 'l marqués, fins quan badalla badalla solemnement.

Bén mirat, los bisbes del Congrés católich van obrar molt santament suprimint las cantadas religiosas del tenor Gayarre en vista del escándol promogut dintre y fora de la iglesia.

Perque hauria pogut succehir un escándol encare major.

Y es qu' en Gayarre, al veures rodejat de tants bisbes, en lloch d' entonar un Te-Deum, hagués cantat sense donarse 'n compte l' acte primer de l' Africana.

Rebut pèl correu:
A un regidor dels de manya que sab pintar la cigonya (cosa vulgar aquí á Espanya).
D. Pere va dirli ab manya:
—Es vosté una poca-vergonya.
Més com té 'l fetje de roca al sentir aixó replica:
—Es favor que no 'm pertoca: Tothom diu que no 'n tinch mica y vosté diu que 'n tinch poca.
P. T.

¿Tenen present aquell mártir del Tonkin, quals restos mortals van ser desembarcats á Barcelona, pera ser expeditos á Asturias?

Donchs ja hi ha qui assegura que han fet un miracle. Aixis ho afirma al menos lo següent telégrama: «Excmo. Sr. Obispo, Oviedo.—Curación milagrosa de un niño por intercesión del mártir Sampedro. Dese publicidad.—El prior de Palencia.»

La CAMPANA contribuheix á la publicitat solicitada. Que corri la noticia, que corri.

Aixis los que intentin practicar la medicina, no tindran necessitat de freqüentar las aulas, foco de perversió y de impietat. Una oració al mártir Sampedro farà sempre més efecte que una recepta.

Y ara se m' acú una idea. ¿No podria 'l ministre de Hisenda, tan necessitat de recursos, imposar una contribució al mártir Sampedro, per exercici de la Medicina?

La reunió dels Estats generals será sempre un aconteixement memorable per-tóta la humanitat.

Fransa, aquell dia va pendre estat, unintse ab lo Dret modern.

FILOXERA ALEMANA.

No n'hi ha prou ab las trifulcas que 'l govern nos fa passar que venen á envenenarnos los productos alemanys.

Y todas las naciones de Europa, fins las más enemigas de la República, hija legítima de aquell matrimoni, més d' hora ó més tart, al últim han saborejat los confits de la boda.

Per aixó la celebració del centenari de la reunió dels Estats generals, es una festa que interessa á la humanitat.

Ha comensat lo derribo de las naus laterals del Palau de la Industria.

De qué li servi 'l volar, si ja li tallan las alas? Cuidado D. Francisco, que á vosté també poden aixellarlo!

¡Aixelar al ciudadá benemérit! Pero si d' alas no 'n té.

¡No té alas, es verifiat; pero té patillas!

Los Jochs Florals, podrian pendre 'l nom de Jochs espinals.

Perque las flors son lo de menos... y hasta sembla que s' han musigat, no quedant d' ellas més que las punxas.

La festa del diumenje passat sigué una manifestació catalanista de las más acentuadas. No se sentiren sinó crits de guerra contra la centralisació y la tendencia absorbent dels castellans.

Els poetes deixen les joguines á recó é s' exerceixen en les guerres é batalles.

Ya no están per nines, sinó per sabres, per carrabines á pistoles.

De manera que han cambiat de arrel los articles de la quincalleria flouresca.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ma-ro-ma.
  2. ANAGRAMA.—Fulla-Lluja.
  3. TRENCA-CLOSCAS.—Lo plor de la madrastra.
  4. GEROGLÍFICH.—La grossu te dotze dotzenas.
- Han endevinat las 4 solucions Eudalt Sala y V. LL. N' han endevinadas 3 Un Llorito, Macadam y Joseph Porter; 2 Tres Toreros, Un Forner, Un Llagostí y Quatre burots; y 1 no més K. Novas del K. Stell y E. Nualart y Casas.

XARADA.

—Tot, qu' ets hermosa—va dirme añ l' hereu de casa—de un tal Magí

—Y tú, minyona—vas pendreho bè?
—Sí, prima—prima...—¿T' estima?—¡A fé!
Una dos—prima—que 'm dedica,
tres Tot per títul—li va posá.

G. DE ACUÑA.

ANAGRAMA.

Vam trobá un día un dragó en la mastá de 'n Gual y la Tot lo vá total clavantli un cop de bastó.

J. Usón.

TRENCA-CLOSCAS.

ADELA CAMALÍ.
REUS.

Formar ab aquestas lletras lo títul de un drama castellá. CAFÉ Y COPA.

ROMBO.

Sustituir los pichs ab lletras que llegidas diagonalment d' esquerra á dreta dongan la mateixa paraula en cada ratlla y la mateixa lletra en cada una, llegintlas de dreta á esquerra. Y llegidas vertical y horizontalment dongan la primera una consonant; 2.ª, comestible; 3.ª, en las vias férreas; 4.ª, objecte de cuyna; 5.ª, planeta; 6.ª, membre de auell; 7.ª, adjectiu sinónim de fluir; 8.ª, una carta y 9.ª, una lletra.

L. J. TERRI.

GEROGLÍFICH.

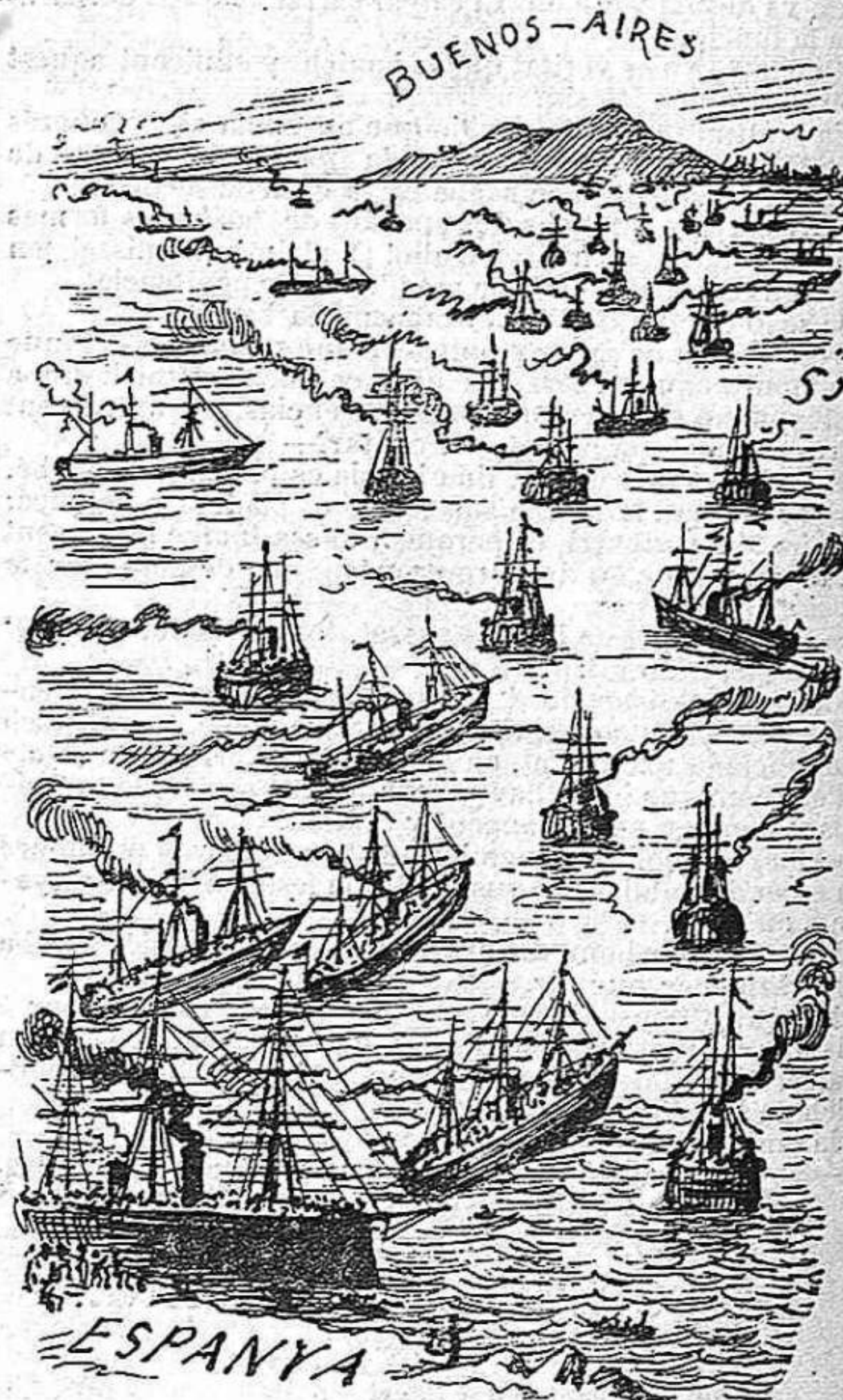
:: — f
I I
+
B
VI

F. GRANÉ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Tres Toreros, Pacarin, Un Llagostí, P. Conca, F. Ciria, Cap de Carabassa, Satrot, Progresista de Sant Climent, Noy de la Bel. J. V., Dos pescadors, Sucres, Emilio D., Joseph Pep y C.ª, Quatre cusins, Un Forner, P. Sala, Fumets, J. Pujadas, R. Costa, V. Andrés, Ania C., Pare Mare y Fill, Picaportas, C. y C. Condal, A. Baniús, R. Xala, G. Casas, Un Dragó y Reus, París y Londres.—Lo que 'ns envían no fa per casa.

Ciudadans Quatre burots, Marangy, Un Liberal, A. F. Orallze Ugudei, J. Criquet, Maginet Petit, May Menjís, J. Usón, J. Alamaliy, Joseph Terri, J. T. Anguilla, E. Nualart Casas, C. Barral, Bufa-tripas, Grabat tendre, K. Novas del K. Stell, Ratolí, F. Rojas, J. Morret, Aguilleta, Café y Copa, Eudalt Sala, y K. Stelar.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envían.

Y entre unas cosas y otras lo que toca als espanyols no 'ns quedará altre recurs que ananse 'n al altre mon.

Ciudadans C. B. (Surlia): Es necessari que s' expliqui més clar, consignant los fets ab precisió, que d' altra manera no l' acabém d' entendre.—P. Talladas: Insertarém molta part de lo que 'ns envía.—Picio Adam y C.ª: Sobre ser la poesia poch nova, lo final té un perfum que no 'ns agrada.—R. Roura: Ben versificada ho esta; pero 'l final ó no es epigramatic o es massa vert.—Fandilleta: A la seva pregunta responem afirmativament. No podém aprofitar més que una mudansa.—Paella y C.ª: Lo logorifo es massa liarch.—F. Ciria: La idea está bé; pero tot ab tot es incorrecta.—A. Llimoner: Envihi alguna altra cosa, que lo de aquesta senmana ho trobém adozenat.—E. S. (Cardona) No l' entenem.—A. Badia: Va bé.—L. Salvador: La poesia bé, menos una estrofa: lo sonet coixeja molt.—T. Llesami: 'L que no va ab ninot pot aprofitarse: los demes no filan.—J. Staransa: En la xarada hi ha alguna equivocació: repassilla.—E. Vilaret: Los sonets, al péi.—Pepet Ros y Pi: No té forma literaria.—P. Brot: Pot aprofitarse una íntima; lo demés flúiteja.—J. Tarré y R. També es fluixet lo que 'ns envia vosté.—E. Sala: Aceptém los dibuixos y 'n publicarém alguns; pero no tinga impaciencia.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.